

Mere af ham end af Andre. Man siger, at han har større Kjendskab til Protokollerne og de Slags Varer, hvorfor Varemærket er indført. Det er ganske vist; men man skal huske paa, at der findes kun af den paagjældende Privatmand, at han selv gjør sig bekendt for det enkelte Tilfælde med, hvorledes det forholder sig med det Varemærke, han vil benytte; men det er en ganske anden Ting, om en Mand skal være Raadgiver eller Garant for den Paagjældende. Naar Institutionen tager Dimensioner, tror jeg, at det bliver et Forhold, der vil være uoverkommeligt og vil i høi Grad vanskeliggjøre og forsinke Afgjørelsen, hvis Registratør skulde have en saadan Forpligtelse. Jeg kan derfor ikke Andet end meget alvorligt anbefale det ærede Thing ikke at vedtage dette Vædringsforslag, som ganske vist i Forbindelse med de øvrige, hvis de gaa Regjeringen imod, turde have til Følge, at Loven ikke kommer til at se Dagens Lys. Ligesaa lidt kan jeg finde det hensigtsmæssigt, at den Omstændighed, at et Varemærke ved et Tilfælde er blevet indført i Registret med en saadan Feil, som efter § 6 vilde gjøre det til Afgift for Registratør ikke at modtage det, skulde have til Følge, at, naar det engang staar i Protokollen, er den eneste Maade, hvorpaa det kan komme ud af Protokollen igjen, ved en Dom. Jeg kan ikke Andet end finde det i høi Grad besynderligt, at et Varemærke af den Bestaafenhed, som nævnes i § 6, og navnlig af en saadan Bestaafenhed, at det f. Ex. vækker offentlig Forargelse og Anstød, som Registratør ikke har været opmærksom paa, dengang det blev ham forevist, uhindret skal kunne bruges, indtil der er faldet endelig Dom i Sagen. Det forekommer mig at være en i allerhøieste Grad besynderlig Opfattelse. — Vædringsforslagene under Nr. 15—16 ere vist ikke af nogen overordentlig stor Betydning; men jeg tror rigtignok, det vil være mindre praktisk, om man vil tilstaa en aldeles fri Afgang til Undersøgelse af Protokollen og Ophold, saalænge man vil, i Sofalet, uden noget som helst Bederlag; det turde dog være, at under saadanne Omstændigheder Nysgjerrighedsdriften kunde undertiden bringe det til, at et saadant Østersyn kunde blive noget besværligt for de Bedkommende, der skulle arbejde paa Kontoret, og jeg ser ingen Grund til ikke at sætte en moderat Betaling af 1 eller 2 Kr., som den ærede sidste Taler nævnte, for en saadan Afgang til Protokollerne for de Folk, som af virkelig Interesse ville gjøre sig bekendte med deres Indhold.

Men det er, som sagt, en Sag af mindre Betydning. — I Vædringsforslaget under Nr. 18 indeholdes jo egentlig Hovedreglen for, hvad et Varemærke efter det ærede Udvalgs Formening skal betyde. Herefter er Reglen den, at „Ingen kan erhverve Ret til at benytte et Varemærke, som en Anden har erholdt indregistreret, uanset for hvilken Slags Varer denne har angivet at have bestemt det“. Jeg maa tilstaa, jeg forstaaer egentlig ikke, hvad Ordet Ret her skal sige, thi dersom det betyder Retten til at kunne benytte Varemærket, uden at have erhvervet Eneret derpaa, saa behøver han ikke at erhverve den, han har den naturlige Ret til at benytte Varemærket paa alle de Gjenstande, paa hvilke ingen Anden har erhvervet Eneret. Jeg maa altsaa antage, det skal betyde Eneret; men i saa Tilfælde tror jeg, det er rigtigt at sætte istedetfor „Ingen kan erhverve Eneret overensstemmende med denne Lovs Forskrifter paa et Varemærke“ osv. Denne Bestemmelse vil jo imidlertid tabe sin Betydning, ligesom flere andre i Lovforslaget, hvis det maatte kunne lykkes under denne eller næste Behandling at komme overens om en anden Opfattelse af Varemærkers Benyttelse end den, som ligger heri, den nemlig, som jeg antydede i Begyndelsen af mit Foredrag. — Vædringsforslaget under Nr. 22 kan jeg ikke tiltræde. Det forekommer mig at være en saadan Afvigelse fra den nu bestaaende Ret, som vil være i høi Grad mere betænkelig end det, at man under visse Omstændigheder forhøiede en i almindelig borgerlig Straffelov fastsat Straf for lignende Tilfælde. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) siger, at det er ikke uden Exempel i vor Lovgivning, at der paalægges Bøder, som tilfaldt den Forurettede. Jeg veed ikke noget andet Exempel derpaa end Jagtloven af 20de Mai 1840 § 35, og jeg tror endda ikke, det er noget ganske parallelt Exempel, man kan drage frem deraf. Andre Exempler ere mig ikke bekendte, og har jeg ikke kunnet finde saadanne, men det er jo en Bestemmelse, som er optagen fra den tydske Lov, og som jeg ikke ser, der er nogen som helst Grund til at overføre i vor Lovgivning, der indeholder tilstrækkelig Anvisning til ad en bestemt og nem Vej at komme til en Erstatning, som er meget paalideligere end den, der gives i en mere eller mindre tilfældigt valgt Bøde, som har et Maximum, der altid begrænses Erstatningen til noget Vist, uagtet Tabet kan være langt større. — Vædringsforslaget Nr. 24 anser jeg for at være i Konflikt med